

[Justitsministeren.]

kommunen kunne lade være med at kræve den pågældende lejlighed. Og vi fik, som jeg sagde før, den oplysning, at bolignøden i Aarhus var så stor, at de så sig nødsaget til at kræve lejligheden inddraget. Jeg kan godt for fuldstændighedens skyld tilføje endnu en udtalelse fra Aarhus kommune. De siger i deres meddelelse, at som forholdene lå, behøvede man hårdt denne lejlighed, og de tilføjede — jeg beder formanden om tilladelse til et par korte citater —:

„Skulle man undvære den, vil det betyde, at en af de mange familier i Aarhus, der som følge af boligsituationen må bo i usunde og fugtige kælderlejligheder eller usle loftsrum, må fortsætte sin beboelse under sådanne vilkår.“

Jeg synes i og for sig, at Aarhus kommune har givet en meget rimelig begrundelse for, at det var nødvendigt at bruge den ret, som loven jo har givet den.

Det spørgsmål, det ærede medlem var inde på vedrørende politiets behandling af den gamle mands sager, skal jeg lade ligge; jeg synes ikke, det vedrører den forespørgsel, vi behandler.

Så var der et lille problem, det ærede medlem fremhævede — det forekom mig noget komisk at fremhæve det i dette høje ting —, og det var spørgsmålet om, hvorvidt myndighederne fornærmede den gamle mand ved at kalde ham „forhenværende“. Jeg kan som et kuriosum henvise til, at jeg rent tilfældigt her i sagens akter finder en udtalelse fra den gamle herres sagfører, hvori det hedder: „For en ordens skyld skal jeg, som iøvrigt tidligere tilkendegivet, bemærke, at min mandant, forhenværende trikotagehandler Mads Anton Madsen, ikke kan anerkende nogen forpligtigelse til udleje af stuelejligheden, som han selv benytter.“ Jeg tror, den gamle herre skulle have henvendt sig først til sin egen sagfører fremfor til myndighederne, så skulle den bagatel nok være blevet ordnet.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg er ikke jurist, men jeg kan høre, at det ærede medlem Kjeldgaard Iversen heller ikke er det. Det ærede medlem har først foretaget denne forespørgsel i ganske abstrakte vendinger og har derefter motiveret den med en konkret sag og endelig i sin motivering af denne konkrete sag inddraget en lang række spørgsmål, som over-

hovedet intet har med sagen at gøre. Det kan efter min mening kun være, fordi det ærede medlem ønsker ved denne lejlighed at opføre en særlig gallaforestilling. Hvad kommer det sagen ved, hvorledes folkeregistret og kærnerkontoret bærer sig ad?

Det, der er det afgørende i denne sag, er for mig lægmand at se, at hr. Madsen er blevet dømt ved to instanser, både ved første instans og ved anden instans, og at han havde haft en mulighed for at klare sig alligevel, hvis han virkelig var flyttet ind i den pågældende lejlighed. Men han flyttede ikke ind, han gik hen og tændte det elektriske lys, for at det skulle se ud, som om han var flyttet ind. Det ærede medlem siger selv her, at Madsen i selvforsvar påstod, at lejligheden var beboet, fordi han mente, at det var det, myndighederne lagde vægt på. Jeg kan ærlig talt ikke forstå, at det ærede medlem og forespørgerne i det hele taget vil rejse denne sag i det høje ting, når to instanser er nået til det samme resultat, og når den gamle herre, som det drejer sig om, overfor myndighederne anvender en forklaring, som ikke har noget med virkeligheden at gøre, og som ordføreren for forespørgerne selv må erkende ikke er i overensstemmelse med sandheden, men kun en slags selvforsvar.

Jeg synes derfor, at sagen, denne konkrete sag, ikke på nogen måde giver anledning til anden besvarelse af det abstrakte spørgsmål end det, jeg allerede før fremsatte, og jeg synes, at det ærede medlem og jeg skulle overveje, om vi, når vi kommer til huslejelovens revision, kan ændre lejelovens § 150, til hvilken vi i alt fald begge har det samme forhold; at vi har stemt for den.

Ordføreren for forespørgerne (Kjeldgaard Iversen): Den højtærede justitsminister stiller stadigvæk sagen op, som om spørgsmålet er, om lejligheden var beboet eller ubeboet. Det, jeg gerne vil have klaret, er udtrykket i § 150: beboelseslejlighed, hvor vidt det udtryk dækker. For hvis det også dækker det foreliggende forhold, vil det efter mit skøn få betydning også for andre lokaler, bl. a. her i København, der anvendes til en eller anden form for erhverv, og hvor erhvervsindehaveren måske bor der en del af tiden, eller ikke